

וּפְרָצְתָּ

מהנעשה והנשמע בעולם השליחות באה"ק

גיליון מיוחד
לרגל ג' תמוז

גיליון מס' 09 תמוז ה'תשפ"ו

חב"ד | צעירי אגודת חב"ד
כל הלכ כלל אחד

chabadisrael.co.il
חב"ד ישראל - החכמת שוק לכל ענין יהודי

”

”תדע לך שדווקא אתה כמו שאתה, יש לך יכולת להשפיע משהו שאף אחד אחר לא יוכל. יש לך כוח מיוחד מהרבי”.

הרב יהודה דונין, שליח הרבי לכרמל, בהתוועדות מיוחדות לרגל ג' תמוז | עמ' 4

”הרבי הראה לנו בגילוי, איך שיהודי יכול להתקשר ולהתחבר עם אלוקות” • קטעים מההתוועדות הסוחפת של הרב יוסף יצחק גורביץ בכינוס השלוחים הארצי | עמ' 12

חי יותר, חזק יותר, פעיל יותר

הצמיחה הכבירה בפעילות השליחות במספרים מדהימים | עמ' 18

אנשי מעשה הרב שלומי כהן אלורו עמ' 24

”אתה לא שליח של חב"ד, אתה שליח של הרבי” • משאו המאלף של הרב יהודה טייכטל, שליח הרבי בברלין, בכינוס השלוחים הארצי | עמ' 16

אף הוא בחיים

ה

גמרא קובעת כלל: רוצה אתה לדעת אם הצדיק בחיים, הבט בזרעו - "מה זרעו בחיים, אף הוא בחיים". אם רואים ש'זרעו' של הצדיק הולך בדרכו, לומד את תורתו, ממשיך את מפעליו - הרי זו הוכחה ש"אף הוא בחיים".

עינינו רואות כי 'זרעו' של הרבי - הלוא הם רבבות אלפי תלמידיו, חסידיו, שלוחיו ומקושריו - הולכים בדרכו ומעצימים את מפעליו הכבירים ברחבי תבל.

הגיליון שלפניכם כולו בסיומן "אף הוא בחיים". ואכן, בעומדנו בסמיכות ליום ההילולא ג' תמוז, אי אפשר שלא לעמוד נפעמים ומשתאים לנוכח ההתעצמות, ה'ופרצת' בקנה מדה בלתי רגיל, שמתחוללת בעולם השליחות מאז ג' תמוז בכלל ובשנים האחרונות בפרט בעולם השליחות.

הגיליון שלפנינו דבר זה בא לביטוי ויזואלי מוחשי בכתבה אינפוגרפיקה מסקרנת, המלמדת במספרים מדהימים על ההיקפים, הפריסה והצמיחה של מהפכת השליחות באה"ק.

כפי שהרב יהודה דונין, שליח הרבי ברכס הכרמל בחיפה, עומד בהרחבה בשיחה המרתקת המתפרסמת בגיליון שלפנינו, אחת המשמעויות החשובות הנובעות כתוצאה מנקודה זו - היא הצורך בהשתלבות של אנ"ש בעזרה בפעילות השליחות של השלוחים בסניפי בתי חב"ד בכל רחבי הארץ. מפני שכל שיש יותר שלוחים - יש יותר צורך בעזרה ונתינת יד מצד אנ"ש לעשייה השליחותית של השלוחים, ואנ"ש בהחלט יכולים להיות כוח עזר אדיר.

זאת יש לזכור, כפי שאומר הרב דונין, ש"עיקר הכוונה של הרבי היא שבאמת אנ"ש ישתתפו מאוד בפעילות. השלוחים תפקידם להנהיג, להוביל, להכווין, לנהל את המערך. השלוחים הם המפקדים. אבל צריכים את החיילים שיבצעו את העבודה". על אנ"ש להתפקד למערכה, לפנות לשלוחים ולהציע את עזרתם בעבודת השליחות.

עוד בגיליון קטעים מהתועדות הסוחפת של הרב יוסף יצחק גורביץ' במסגרת כינוס השלוחים הארצי למנהלי סניפי בתי חב"ד באה"ק, וקטעים ממשאו המרתק של הרב יהודה טייכטל בכינוס.

גם סיפורו המופלא של השליח הרב בני קרניאל, מראה לנו מזווית מיוחדת איך "הרבי חי יותר, חזק יותר, פעיל יותר" כלשון הרבי על הרבי הריי"צ; איך הרבי נמצא עמנו ובתוכנו, מוסיף להנהיג את כלל ישראל, מעתיר תחינה בעבורנו ומרעיף עלינו מברכותיו.

לרגל יום ההילולא ג' תמוז מגוון ספרים על הרבי ומתורתו

ועוד מגוון רחב של ספרים

להזמנות באתר: chabadisrael.co.il
חב"ד ישראל << הכתובת שלך לכל עניין יהודי

להפצת עלונים שבועיים במקום מגורכם או במקום העבודה כנסו לאתר חב"ד ישראל

יו"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב
נערך והופק על ידי המרכז לעזרי שליחות © כל הזכויות שמורות
נא לשמור על קדושת הגיליון
לתגובות והערות: ufaratzo@gmail.com

לקבל ברכת ה'

וזוהו גם כללות הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה" – תוכן עבודתו של בעל ההילולא – שבזה ג' פרטים: (א) "מעינותיך" – המעיין עצמו, ולא רק מי המעיין. (ב) "יפוצו" – באופן של הפצה, ולא רק טיפין טיפין. (ג) "חוצה" – שהמעיין עצמו בא באופן של הפצה גם ב"חוצה", עד ל"חוצה" שאין "חוצה" ממנו.

והענין בזה: לכאורה, יכולים לחשוב שמכיון שמדובר אודות יהודי שנמצא ב"חוצה" – מספיק שיתנו לו מים מן המעיין, ואין צורך להביא אליו את ה"מעין" עצמו.

ועל זה באה ההוראה שצריך להיות "יפוצו מעינותיך חוצה" – לא רק להביא את מי המעיין, אלא להביא את המעיין עצמו למקום ה"חוצה".

ולא עוד, אלא שגם לאחרי שמביאים את המעיין עצמו למקום החוצה – אין להסתפק בכך שיתנו לו טיפין טיפין, אלא צריכים לתת לו באופן של הפצה – בריבוי מופלג. [...]

ובפועל ממש – להוסיף ביתר שאת וביתר עוז במילוי שליחותו של בעל ההילולא בהפצת היהדות והמעיינות חוצה [...] וכאמור, להביא את המעינות עצמם למקום ה"חוצה", ובהו גופא – באופן של הפצה.

ובודאי שנותנים לכאו"א את כל הכחות הדרושים לבצע שליחות זו במילואה ובשלימותה; צריכים רק לרצות בכך... והרי פשיטא שאפילו מצד השכל דנפש הבהמית לא יהי' מי שיוותר על שליחות זו – רחמנא ליצלן מהאי דעתא!

ובלשון בעל ההילולא: "עמדו הכן כולכם ..

לקבל ברכת ה' .. אשר ישפיע השי"ת לכם ולנו ע"י התעוררות רחמים רבים .. אשר יעורר .. בעל ההילולא", ובמיוחד – ביום ההילולא שלו, שאז נמשכים כל הברכות וההשפעות ביתר שאת וביתר עוז,

החל מברכת הצלחה אמתית בכל פעולות אלו – כאשר ה"מן", "לחם מן השמים", שנותנים לכל יהודי (בשליחותו של נשיא הדור), "נבלע באיברים", היינו, שנכנס וחודר בפנימיותו, עד שנעשה החיות שלו, בפועל ובגלוי,

וכמו כן בנוגע לכל עניני ברכה בכל המצטרך לכאו"א ברגעי הגלות האחרונים,

ומכיון שנמצאים ברגעי הגלות האחרונים, מובן, שכל הברכות וההשפעות שצריכים בני"י לקבל בזמן הגלות, באים בשעתא חדא וברגעא חדא, בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, שהרי אי אפשר לדחות זאת לזמן מאוחר יותר, מכיון שנמצאים, כאמור, ברגעי הגלות האחרונים,

ותיכף ומיד זוכים ל"בואם (של כל בני"י) אל ארץ נושבת" – הכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

"כל אחד צריך לשאול את עצמו: היכן אני ממוקם בתוך הצבא העניק הזה שהקים הרבי בעולם?"

איך אנ"ש יכולים לעזור לשלוחים ולהיות מכפיל כוח? • הטראומה שחווה כשהגיע לאחווה האדומה • למה חייבים להכניס את השליחות גם הביתה? • ומה קרה כשנעמד מול הרבי עם ידיים שחורות מזפת? • התועדות מיוחדת לרגל ג' תמוז עם השליח הרב יהודה דונין, שליח הרבי מנהל סניף בית חב"ד ברכס הכרמל בחיפה

יש יותר צורך בעזרה ונתינת יד מצד אנ"ש לעשייה השליחותית של השלוחים. אנ"ש יכולים להיות כוח עזר אדיר. וזו אמירה שמכוננת לשני הצדדים. גם לשלוחים, שיבינו איזה כוח עצום הם יכולים להפעיל, וגם לאנ"ש להפנים איזו תרומה מכרעת הם יכולים להעניק."

יש דברים שרק אנ"ש יכולים לתרום

זה לא קצת לערוב בין התחומים? לשליח יש תפקיד משלו, להתמסר לשליחות. זה הג'וב שלו. זו המחויבות שלו. לכאורה, לאנ"ש, הגם שכל חסיד נדרש כמובן להשתתף במבצעים

בשכונות וביישובים. לא תמיד אנ"ש מודעים לפריסה, להתעצמות, ל'ופרצת' שהולכת ומתקדמת בסייעתא דשמיא עצומה. בד בבד, התרחבות אדירה בקהילות אנ"ש. ואני לא בטוח עד כמה כל השלוחים מודעים להיקף הפריחה והשגשוג של קהילות אנ"ש. אתה מגיע לריכוזי אנ"ש ואתה נדהם לפתע למצוא עשרה, חמישה עשר בתי כנסיות של אנ"ש. ועוד ועוד ריכוזים של אנ"ש שהולכים וגדלים. אלו באמת נתונים בלתי נתפסים.

"אז קודם כל הדבר הזה מבטא בצורה הכי מוחשית את ה'זרעו בחיים'. אבל מעבר לכך, כאשר אני חושב על זה בפריזמה של ג' תמוז, של התקשרות לרבי, הנתונים הללו הם חשובים, מפני שככל שיש יותר שלוחים

רב דונין, ביקשנו לשוחח איתך לגיליון מיוחד שיוצא לקראת ג' תמוז. אז בוא ניגש ישר ולעניין.

"כאשר עומדים בימים הסמוכים לג' תמוז, אחד הדברים היותר מופלאים שחייבים להזדקר לעין - שאני לא בטוח שאנו נותנים עליו את הדעת - הוא ההתרחבות והתנופה שמתחוללות הן בעולם השליחות והן בקהילות אנ"ש.

"מספר השלוחים שיוצאים בכל שנה הוא עצום. באה"ק ובח"ל יוצאים מדי שנה מאות שלוחים, וזה מספר פשוט מדהים. באה"ק התרחבות עצומה, בתוך הערים,

אין חסיד שלא יכול

"ודומני שעיקר הכוונה של הרבי היא שבאמת אנ"ש ישתתפו מאוד בפעילות. השלוחים תפקידם להנהיג, להוביל, להכווין, לנהל את המעריך. השלוחים הם המפקדים. אבל צריכים את החיילים שיבצעו את העבודה. על לשונו של אבי ע"ה, ר' ראובן דונין, הייתה שגורה האמירה מהמאמר הידוע 'באתי לגני' - שבצבא יש את המפקדים, אבל מי שבפועל מנצח בקרב אלו החיילים שנמצאים בשטח. וראינו עכשיו במלחמה הנוכחית שמי שניצח, ובפרט בימים הראשונים, היו החיילים בשטח.

"לשם הרבי מכוון אותנו כל הזמן. כאשר הרבי טובע מאיתנו 'ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה', כאשר הרבי מדבר על הפצת המעיינות, על להביא לימות המשיח - הרבי לא פונה רק לקהל השלוחים! הוא מדבר אל כל אחד ואחד!

"זו זכות ומחויבות בראש ובראשונה של החסיד עצמו. להגשים את מה שהרבי מצפה ממנו. והאמת היא, שזו לא רק חובה הכי גדולה וזכות הכי גדולה - זו גם מתנה הכי גדולה. השתתפות פעילה במבצעים ובעזרה לשלוחים משנה את המעמד ומצב של החסיד. היא מרפאה אותו, היא מרימה אותו, היא מאירה אותו. מעמידה אותו על המקום הנכון. ואין חסיד שלא יכול.

"ולכן, כאשר מגיע ג' תמוז, שזהו יום ההתקשרות לרבי, זה הזמן שבו על כל אחד ואחד לערוך חשבון נפש ונזקק ולשאול את עצמו: היכן אני ממוקם בתוך הצבא הענק הזה שהקים הרבי בעולם? צבא שחרוטה על דגלו מטרה אחת ברורה - להביא לימות המשיח. איפה אני ניצב בפאזל הענק הזה, ומהו החלק הקטן המוטל עליי?

"אין זה משנה כלל מה היה המצב עד כה; גם אם חסיד, מסיבות כאלו ואחרות, טרם מצא את מקומו בתוך הפעילות הזו, והסתפק במתן תרומה יפה לבית חב"ד או במאור פנים ובאמירת 'בוקר טוב' לזולת - עליו להבין כי זהו היום להתנער, לעשות חשבון נפש ולשאול: כיצד אני נוטל חלק

ולשאול אותם במה וכיצד ניתן לסייע בעדם בעבודת השליחות שלהם במקומותיהם.

"יכול חסיד לשאול את עצמו: אני הרי עובד בעבודה כזאת וכזאת. אני לא שקוע עכשיו בחסידות ובהשפעה כיושב אוהל, כשליח, מה אני בדיוק יכול לתרום? כיצד? אני יכול לצאת למבצעים פעם בשבוע, להניח תפילין, משהו כזה, אך כיצד אני יכול לתרום מעבר לכך?

"אבל האמת היא שהמענה לחסיד זה הוא: תדע לך שדווקא אתה כמו שאתה, עובד בעבודה כזאת וכזאת, שלא מגיע עם עניבה ועם 'שטעל' של רב, יש יכולת להשפיע משהו שאף אחד אחר לא יוכל. רואים בחוש כמה השפעה יש לקשר האישי של הציבור עם אנ"ש. דווקא אלה שעובדים.

"אני רואה זאת במוחש אצלנו. יש לנו בית חב"ד במרכז המסחרי בחורב. מי שמקבל את הקהל שם הוא חסיד שב"ה התקרב על ידינו לפני מעל 15 שנה, ר' בועז בן שמואל. ואני רואה שבפועל הרבה מהקהל שמגיע מחפש דווקא אותו. נכון, יש מצבים שרוצים לדבר עם הרב, אבל בהמון מקרים מחפשים חסיד שיקשיב, שיגיד את המילה הנכונה, שיהיה שם. וכך גם בקהילה עצמה ישנם חיבורים אישיים בין אנ"ש לבין המקורבים שהם לפעמים הרבה יותר מדויקים ומצליחים מאשר הקשר עם השליח או הרב. כמו כן, שלוחים שמביאים תחתם עוד שלוחים ב"ה רואים איך שכל יהודי מוצא את הקשר האישי הנכון לו, וממילא כמה שיותר שלוחים ואנ"ש שנמצאים שם בשביל האחר, מעגל המושפעים והמקורבים רק ילך ויגדל."

של הרבי וכו', יש מיקוד אחר - בפרנסה ובמלאכה של כאו"א, בחינוך הילדים, וכו'.

"זו שאלה חשובה מאוד. מאליו מובן שהרבי קבע סדר. איך עולם השליחות פועל. מי הוא שליח באופן רשמי. איך יש לפעול. מה אין לעשות. אלו דברים קריטיים. אלו גדרים הכי חשובים. זה בסיס שממנו מתחילים.

"לצד זאת, חייבים לדעת שהרבי פועל בעולם לא רק באמצעות השלוחים, אלא באמצעות כל אחד ואחת מאנ"ש. והרבי אמר זאת מפורשות שהאחריות להביא את הגאולה מוטלת על אנשים, נשים וטף. ובוודאי קודם כל על כל מי שמקושר לרבי. ובמובן מסוים, יש דברים שדווקא אנ"ש ורק אנ"ש מסוגלים לפעול בעולם, במקומות שלהם, בעבודה שלהם, איך שהם כמות שהם. דוגמה מדהימה לכך ניתן למצוא בסיפורו המרתק של ר' איתן עקיבא ע"ה, שהתפרסם לאחרונה, איך שחסיד מן השורה מסוגל להיות מונח כולו בענייני הרבי יום יום.

"מספיק רק להתבונן בעובדה ששליח לא יכול להגיע לקשר אישי עם אלפי האנשים שבתחום אחריותו בשביל להבין שהשליח לבדו לא מסוגל לבצע.. נכון, יש התפתחות אדירה בנושא הזה של שלוחים לשכונות שממלאים עוד ועוד שכונות - אבל עדיין, בסופו של יום, זה מקום שבו שילוב בין שליח לאנ"ש יכול לחולל קסם, להוות מכפיל כוח והשפעה עוצמתית ביותר.

"אגב, אין הכרח שהעזרה תבוא דווקא מאנ"ש המתגוררים בעיר. אם אתה רואה שלשליח בעירך יש עזרה די הצורך - יש מספיק שלוחים מסביב שניתן לפנות אליהם

**עבור אבא הרבי
היה מישהו שלא רק
לומדים את התורה
שלו ונוסעים אליו,
אלא פשוט אוהבים
אותו. הוא אוהב
אותך, ואתה אוהב
אותו בחזרה**

בית הכנסת הפתוח ביום כיפור בתוך הקניון

אם לא נקום ונתנער, זה לא יעבוד. ומדי פעם אנחנו חייבים להתנער. ג' תמוז זה היום שאנחנו חייבים לקום ולהתנער."

הטראומה של ההתחלה

הרב דונין גדל בחיפה בבית יוצא דופן. אביו, המשפיע הנודע ר' ראובן דונין, היה אדם לא רגיל והבית היה לא רגיל. שכולו שליחות וחסידות. כשהיה ילד, בחיפה לא היה עדיין 'חדר' חב"די והוא למד ב'חדר' ליטאי, בתקופות שהמתח היה גבוה. בישיבה קטנה למד בלוד, ושם הרב חיים אשכנזי ע"ה דחף אותו בסיום שיעור ג' לנסוע ללמוד ליד הרבי. "זה לא היה כזה פשוט", מספר הרב דונין. "באותה תקופה בסוף שנות המ"מים, כדי לקבל אישור לנסוע ללמוד ליד הרבי נדרש אישור כתוב מהנהלת המוסדות, אבל הרב אשכנזי

המשל המופיע בווהר הקדוש על הפסוק "התנערי מעפר קומי" מהתרנגולת. התרנגולת יכולה להיות מפולשת בחול וגם אם יבואו מאה מומחי ניקיון וינסו לנקות אותה מן העפר הם לא יצליחו. אבל כאשר התרנגולת תחליט, ברגע אחד היא מתנערת כולה - ומתנקה לחלוטין ולא מותירה גרגר חול אחד. הרבי - אמר אבא - מרעיף עלינו שפע של כוחות עצומים, הכוונה, אהבה, נותן לנו הכל. אבל בסוף,

פעיל במפעל הזה של הפצת המעיינות חוצה והכנת העולם לביאת משיח צדקנו? זה יכול להיות בהשתתפות במבצעים של הרבי, זה יכול להיות בלמסור שיעור, בסיוע לארגון ההתוועדויות והאירועים, וכך הלאה. "ידע איניש בנפשיה" באיזה תחום הוא יותר טוב ויכול לתת יד ולהיות חלק בהפצת המעיינות. והדבר אולי הכי נכון הוא, להיפגש עם השליח באזור, להציע לו עזרה ויחד לחשוב באיזה תחום ובאיזו פעילות אני יכול להיות לעזר לשליח ולתת מעצמי למען השליחות.

"ובהקשר הזה לא פחות חשובה היא הקריאה לשלוחים שימצאו אף הם את הדרך הנכונה והאפקטיבית להגיע לאנ"ש על מנת לרתום אותם להשתתף ולסייע בעשיית השליחות ובהרחבת מעגלי העשייה בדרך הנכונה והמסודרת, ובטוח שהדבר יגרום לנח"ר עצום לרבי".

הצינור לחיים מאושרים

"אנו חיים כיום בדור מבולבל מאוד. כל אדם ניצב בפני אתגריו האישיים, ענייניו ותלאותיו, אך עלינו לדעת כי ההתקשרות לרבי בדורנו, ובפרט בעת הזו, היא הצינור המביא לאדם בריאות איתנה וחיזוק בנפש וברוח, בגשמיות וברוחניות כפשוטו. הרי אין אדם שאינו זקוק לברכות בגשמיות וברוחניות, וזוהי הדרך הישרה והברורה לזכות בהן: ככל שהאדם מקושר יותר לרבי ולענייניו הקדושים, כך הוא זוכה להמשיך עליו את השפעותיו.

"אבי ע"ה היה מספר הרבה פעמים את

הרבי, כבר פועלת פעולה חשובה על העיר חיפה.

"כפי שידוע אבא ע"ה עבד במשך שנים רבות על טרקטור בחיפה. העבודה הגשמית הזו הייתה לו קשה מאוד, במיוחד מכיוון שסבל מאסטמה, וככל שהתבגר הדבר נעשה מורכב עוד יותר. הוא רצה לעזוב, אך הרבי לא אישר לו. ישנן כמה תשובות שבהן רואים במפורש שהרבי לא הסכים שיעזוב את העבודה הזו. באחת הפעמים הרבי אף אמר לו (התוכן ולא הלשון) שכאשר רואים בחיפה יהודי עם זקן וכיפה שעובד על טרקטור, הדבר פועל את פעולתו ומחולל השפעה עצומה על תושבי העיר, ואכן ראו בפועל איזה מהפך חולל אבא בחיפה ובכל אזור הצפון.

"המסר של הרבי היה ברור: בחיפה ישנם דברים שנפעלים מעצם הנראות שלך בלבד. אני מרגיש שהמקום הזה הוא מתנה שקיבלתי מהרבי בזכותו של אבא שלי. זו התחושה האישית שלי, כי אין שום סיבה הגיונית אחרת שהיינו מצליחים להשיג מקום כזה, ובסכום שבו רכשנו אותו".

להיות שליח גם בתוך הבית

אי אפשר שלא לדבר על מה למדת מאביך ע"ה.

"בבית ספגנו אהבה גדולה לרבי. בסופו של יום, הנושא המרכזי שאבא "חי" אותו היה אהבה לרבי. אהבת נפש. הכל היה בתוך הבית. לא הייתה פרטיות, לא היה לנו את המקום שלנו. הדבר הגיע מחוסר ההבנה של הצורך שלנו, כי באמת היה זה דור שונה.

המסירות הייתה טוטאלית לגמרי.

"גדלתי בתקופה שהייתה בדיוק תקופת התפר, תקופת המעבר שבין הדור הקודם -

בסוף, אם לא נקום ונתנער, זה לא יעבוד. ומדי פעם אנחנו חייבים להתנער. ג' תמוז זה היום שאנחנו חייבים לקום ולהתנער

קהילת בית חב"ד, לאחר מכן עברנו לחלקו האחורי של בית כנסת כלשהו, ובשנים הראשונות לפעילותנו חיפשנו כל הזמן מקום קבוע לפעול ולהתפלל בו עבור הקהילה שלנו, שברוך השם הלכה וצמחה.

"המפנה הגדול הגיע דווקא מתוך מצוקה. נאלצנו לעזוב את המקום שבו שהינו, ובמשך כמה חודשים ממש נותרנו ללא קורת גג. זו הייתה תקופה קשה ומאתגרת מאוד. אולם דווקא מתוך המצוקה הזו עלה פתאום הרעיון לרכוש את המקום שבו אנו נמצאים כיום. מי שמכיר את האזור יודע שמדובר במיקום המרכזי ביותר בחיפה, ובכרמל בפרט - מרכז חורב, הצומת המרכזי שממנו יוצאים מהעיר. זהו מקום מדהים, ובחסידי שמיים הצלחנו לקנות את הבניין הזה.

"במובן מסוים, עוד לפני שנכנסים לתכולה הנפלאה שבמקום כיום - מבנה בן ארבע קומות הכולל בית כנסת, מקוואות מפוארים לנשים ולגברים ופעילות ענפה - עצם נוכחותו של הבניין בצומת הענק הזה, עם שלט ענק של "בית חב"ד" ותמונתו של

ש מאוד האמין בזה לגביי סייע לי. ואכן מגיל 16 למדתי ליד הרבי, בהתחלה באוהלי תורה, ואחר כך במוריסטון, כאשר כל שבת היינו בהתוועדות אצל הרבי.

"אלו היו שנים מעצבות. שנים של שיא השיאים. מ"ט, נ' ובעיקר נ"א ונ"ב. לאחר מכן המשכתי לשנה שליחות בבוסטון, והיה לי ברור - לא הייתה שום שאלה - שאחרי החתונה אני ממשיך בשליחות". בשנת תשנ"ו התחתן עם הרבנית חנה לבית משפחת רוזנברג מעפולה. "אחרי שהתחתנו ואחרי שלמדתי שנה אחת ב'כולל' - החלטנו אני ואשתי לצאת לשליחות, וההתלבטות הייתה בין כמה מקומות שהוצעו בחו"ל לבין להמשיך את השליחות של אבא בחיפה. כך, בשנת תשנ"ז, הגענו לאזור הכרמל בחיפה".

יצוין כי בשנת תשס"ב הקים הרב דונין יחד עם הרב משה גרוזמן את הוועדה לענייני גאולה ומשיח בצעירי אגודת חב"ד, "כאשר המטרה היא לראות איך לשלב את הפעילות השוטפת של השלוחים עם המטרה העיקרית, כדברי הרבי בכינוס השלוחים האחרון בתשנ"ב 'קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש'".

איך היו רגעי הבראשית בשליחות?

"אומר בכנות, זה היה סוג של טראומה. חיפה אז הייתה אדומה כשני. והמפגש עם אווירת ה'אנטי' הדהימה אותי. בסופו של דבר, כמעט עשור הייתי בחו"ל. והתעסקתי לא מעט בשליחות ובמבצעים, ומעולם לא חוויתי דבר שהתקרב לזה. הכתף הקרה, הרתיעה אפילו. זה חולל זעזוע. אבל בסופו של דבר הבנו שזו השליחות שלנו. פה הרבי רוצה אותנו. וזהו, התחלנו לפעול. וב"ה מאז לא מפסיקים".

במרכז הצומת

"אני חש צורך לשתף על מתנה שהרבי נתן לנו, אגב הקושי הגדול שישנו להגיע לאוכלוסייה מהאופי שתיארתי קודם. וזו, אגב, אחת הסיבות שפתחנו חנות בקניון. הגענו למסקנה שלרבים מתושבי השכונה קל יותר להיכנס לחנות בקניון מאשר למקום שנקרא "בית חב"ד" ומעוצב כבית כנסת. למעשה, התזה הזו בהחלט הוכיחה את עצמה ובגדול. המקום מצליח מאוד, הן בפן הרוחני והן בפן הגשמי. מדי יום פוקדים את החנות עשרות אנשים, מניחים תפילין, מדברים, מתייעצים, וכמובן שזה גם הפך למקום הכי ידוע בחיפה לרכישת כל דבר שקשור לתשמישי קדושה.

"ואחזור כעת למתנה שקיבלנו... במשך כעשר שנים בשליחות נדדנו ממקום למקום. בתחילה קיבלנו דירה ממשפחה שבה שכן בית הכנסת ובית המדרש של

שבו האלמנט של "חנוך לנער על פי דרכו", של לראות כל אחד בפריזמה של אתגריו, מורכבויותו וצרכיו הרגשיים לא היה קיים כלל, לבין הדור שלנו שמאוד מתמקד באינדיבידואל.

"הבית שלנו היה כל כולו רבי. 24/7. זה היה בית של 'ופרצת' אמיתי. בבית שהו אורחים כל היום וכל הלילה. הוא שימש משכן התוועדות, שיעורים, ובשבתות התקיימו מניינים לתפילה. הכל היה בתוך הבית. לא הייתה פרטיות, לא היה לנו את המקום שלנו. הדבר הגיע מחוסר ההבנה של הצורך שלנו, כי באמת היה זה דור שונה. המסירות הייתה טוטאלית לגמרי.

"ובהקשר הזה אני חושב, שגם שליח - ועל כל אחד מאנ"ש - לתת את הדעת בצורה מאוד רצינית איך להיות שליח בביתו, עם ביתו. כן לתת את המקום המאוד חשוב למשפחה כיחידה ולכל אחד ואחד מבני המשפחה."

"אגב, ישנם כמה סיפורים על אבא בעניין הזה, ולא כאן המקום להאריך, אך נקודת העניין היא שהרבי תמיד נתן לו להבין את המציאות לאשורה, ולהתמודד איתה. לאבא הרי היו המון יחידויות אצל הרבי, וכשהיה נכנס היה שואל שאלות אישיות, והוא למד גם תקופה עם הרבי תניא. והאמת היא שחלק גדול מההצלחה של אבא בהשפעה ובקירוב - העובדה שכל כך הרבה אנשים נמשכו לשמוע אותו ואהבו אותו למרות שפתו המוחספסת - נבע מכך שהוא קיבל מהרבי קו ברור והבנה עמוקה של עולם הזה. שיש נפש אלוקית ויש נפש בהמית, שהמלחמות הללו הן חלק מהחיים, ושגם אם מישוהו מועד - ממשיכים הלאה."

שהרבי יחיך

אם אני מתחבר לדברים שאיתם פתחת את השיחה, הרי מדובר כאן על שני צדדים של אותו המטבע: מצד אחד, עלינו לדעת שהרבי מצפה מכולנו - בוודאי אם אנו שלוחים, אבל גם אם אני "סתם" חסיד רגיל - שנצא החוצה, נשפיע על העולם ונקרב כל יהודי. אך מצד שני, אנו חייבים לגלות בתוך הבית שלנו פנימה, ובתוך הקהילה שלנו, את אותה החמלה, ההכלה והמקום שהיינו מעניקים ליהודי אחר בחוץ.

"לאבא הייתה בדיחה ידועה בעניין הזה. על מבנה בית חב"ד מותקן כאמור שלט ענק

השלוחים בכרמל בחיפה:

השליח לכרמל:

הרב יהודה וחנה דונין

האוניברסיטה:

הרב תנחום ומושקא ריבקיין

דניה: הרב ישראל ופייגי הכט

כרמליה:

הרב אמציה ושיינדי הרמתי

מרכז הכרמל:

הרב ישראל ושיפי מנדלזון

נוער:

הרב שניאור ומלכי קפלן

רמת אלמוגי ובית רפואה

כרמל: הרב שלום ומושקא

בוקיעט

רמת בגין:

הרב מנחם ומושקא וילהלם

למקום מדהים. מי שמבין את זה ומפנים את זה, יש לו יכולת מדהימה להתקדם בחיים, כי גם אם יש לו איזושהי נקודת זמן שפחות מצליח לו, והייתה שם איזו נפילה - הוא יודע לקום, להכיל את עצמו, כי הוא רואה שמכילים אותו.

האתגר בדור האינדיבידואליזם

דיברת מקודם על האתגרים שכל אחד מתמודד איתם. אי אפשר להכחיש שבדור שלנו, דור האינדיבידואליזם, רבים מתמודדים עם אתגר חינוכי מול ילדים שלעיתים לא צועדים במסלול שהורים היו מצפים ומתפללים שיצעדו.

"על זה בדיוק דיברתי כשאמרתי שחייבים לתת את הדעת לתת את המקום לכל אחד ואחד מבני המשפחה:

"כאשר אתה (או את כמובן) כהורה לומד להבין את ההתמודדות של הילד, להכיל אותה, להרעיף אהבה וחמלה על הילד - אתה פעם אחת עושה את הדבר הנכון, ופעם שנייה אתה עושה גם את הדבר המועיל. זה לא פשוט. זה לא קל. יש ילדים שמחפשים את עצמם, ניגשים לבחון מה קורה במקומות אחרים, והמפגש עם זה מאתגר ואיננו פשוט בכלל - אבל העובדה היא שאם מכילים, אם אוהבים ואם מתנהגים בגישה של יחוצתית חומלת ומחבבת, רבים מאוד מהם חוזרים ומוצאים את המקום שלהם בחזרה.

"הרבי חינך אותנו כל הזמן לחיות בתודעה שבכל רגע נתון ניתן לשנות ולהתחיל מהתחלה. וצריך לדעת שיש חסידים נפלאים באנ"ש, וגם בעולם השליחות, שעברו בחייהם מסע, ובסופו של דבר חזרו וצמחו

"בסיום המעמד, הרבי חילק לקהל דולר. בשלב מסוים הבחנתי כי התור מתקדם במהירות ובקרוב עתיד להסתיים. החלטתי לרדת מייד עם אחי כדי להספיק לקבל דולר. רצנו מהר ונעמדנו בתור, שהתקדם בקצב מאוד מהיר. אנו ממש כבר מתקרבים לרבי, עוד כמה אנשים לפנינו ותורנו מגיע, ופתאום אני מסתכל על הידיים שלי וחשכו עיניי: הם היו שחורות משחור. כנראה היה לכלוך של זפת או משהו אחר בגג, והידיים שלי היו מטונפות לגמרי. עוד לא הספקתי להחליט לפרוש מהתור, ואני עומד מול הרבי. ואז - איזה חיוך ענק עלה בפניו הקדושות של הרבי!

"מאוחר יותר הבנתי שיש פה משהו מאוד עמוק. אם אתה רוצה לקבל חיוך מהרבי תבוא אליו, אבל תבוא אליו כמו שאתה. אל תתחבא אחרי הגב של אבא.

"הרבי מאמין בנו, ורוצה אותנו. ההתקשרות לרבי, ההליכה בדרכיו והשילוב של קיום הרצון של הרבי בתוך החיים שלנו - זה מה שמרפא אותנו. מה שמרפא את הנפש שלנו, ומה שמרפא את הבעיות שלנו, ומה שמסדר את כל הבלגן שיש לנו בחיים. ולכן הרבי דוחף אותנו כל הזמן לעשות עוד ועוד, למרות שהרי הוא יודע בדיוק מי אנחנו.

"הרבי יודע עם מי יש לו עסק. הוא יודע בדיוק איזה לכלוך יש על הידיים שלנו. לא נסתר מעיניו שום דבר. ועם כל זה, הוא מדבר אלינו ורוצה אותנו, ומאמין בנו, ונלחם איתנו, ומאמין שאת המטרה הוא יביא איתנו. והניצחון יגיע, אין פה בכלל שאלה.

"אבל מהצד שלנו, כל אחד מאיתנו צריך לחשוב על התפקיד שלו ועל מה שהרבי רוצה ממנו. הרבי נתן לכל אחד ואחד מאיתנו תפקיד. זה בידיים שלך להחליט אם אתה רוצה לעשות את זה, אם אתה רוצה לזכות לעשות את זה, או שאתה רוצה לפספס את המתנה הזאת. ואני בטוח שביום הזה של ג' תמוז, נתחזק כולנו בנושא הזה. נעשה נחת לרבי, ונגשים בעז"ה את החזון שלו להביא להתגלות מלך המשיח תכף ומייד ממש".

אפשר לצאת ולהאיר גם בחוץ.

"אני נזכר במשהו שקרה איתי שמשמש עבורי מסר שנחקק בעצמות... אחד הביטויים, האיחולים, הכי שגורים על לשונו של אבא היה - לחיים, לחיים, שנזכה שהרבי יחיך.

"ספגתי את זה, וכבחור היה לי את הרצון הזה, בעקבות מה ששמעתי מאבא, שהרבי יחיך אליי. כשאבא היה עובר לפני הרבי הוא תמיד היה מחייך אליו. פעם אחת כשעברתי עם אבא בחלוקת דולרים אמרתי לעצמי - זהו זה, עכשיו הרבי יחיך אליי... אנחנו עוברים ליד הרבי, אבי עובר - והרבי מחייך חיוך ענק. אני בא אחריו - וכלום. הפנים הקדושות של הרבי היו כתמיד, ללא חיוך. זה היה עבורי מאוד כואב. אתה יודע, בסוף רציתי לקבל חיוך מהרבי.

"חלף זמן. זה היה במעמד הנחת אבן הפינה ל-770 בתשמ"ח. אני בדיוק הגעתי ללמוד שם, וגם ההורים שלי היו, כי אימי הייתה צריכה לעבור ניתוח מסוים. הלכתי למעמד המיוחד יחד עם אחי הקטן שניאור, וכשהתקרבו לאזור הבנתי שלא נראה כלום. האזור כולו היה מלא בפירמידות ובהמון אדם. פתאום הבטתי למעלה וראיתי שבג של 770 יש כמה בחורים שמציצים. לקחתי את שניאור איתי ועלינו למעלה, הדלת לקומת הגג הייתה פתוחה. התמקמנו אפוא שם על הגג ויכולנו לראות מלמעלה את כל האירוע.

עם הלוגו של חב"ד, שבו כתוב: "בית חב"ד - עם כל הלב לכל אחד". כשאבא היה מגיע אליי, הוא היה אומר בחיוך שצריך להוסיף שם באותיות קטנות: "לכל אחד... בתנאי שהוא לא חב"דניק"...

"עלינו לזכור שכחסידיים שלו, הרבי נתן לנו את הכוח להתמודד עם כל אדם שאנו פוגשים. כל מפגש כזה הוא בהשגחה פרטית. כפי שברור לנו שאם פגשנו יהודי ברחוב שהגיע להתייעץ, לשאול, או אפילו להקניט - המפגש איתו הוא מכוון מלמעלה, כך בדיוק עלינו להתייחס למפגש עם הילדים שלנו, עם בני הזוג או עם האחים שלנו. אם הם זקוקים לקרבה ולא נמצאים כרגע במקום טוב, זה קרה בהשגחה פרטית. אותו הדין חל גם כשפוגשים שליח או חבר מאנ"ש שנמצא בתקופה קשה - יש להתייחס אליו באותו הלב, באותה הכלה ובאותה חמלה שאנו מעניקים לאנשים בחוץ.

"ראינו בפועל כיצד הרבי התייחס לכל אחד ואחד, ללא קשר למצבו. הרבי תמיד ראה את הפוטנציאל, תמיד הסתכל קדימה ולא הרים ידיים מאף אדם. הוא תמיד התמקד בנקודה החיובית כדי להרים את האדם.

"בשיחות על חנוכה, הרבי דיבר כמה פעמים על כך שמצוות נר חנוכה היא "על פתח ביתו מבחוץ". המילה "ביתו" קודמת ל"מבחוץ" - קודם כל צריך שיהיה אור וחום בתוך הבית פנימה, ורק מתוך הבית המואר

הדולר שחיכה עשרים ותשע שנים במגירה

הרב בנימין קרניאל, שליח הרבי בגדרה

ש אצלנו יהודי, בן גילי. מה זה בן גילי? אני נולדתי בד' טבת, והוא נולד פחות משנה אחריי - בב' טבת... הוא התקרב במידה מסוימת לחיי תורה ומצוות, ואילו אשתו נותרה מאחור מבחינה זו.

'הסיפור הגדול' איתו היה כזה. בשעה שאני כבר כמעט חיתנתי ילדים, לו עוד לא היו ילדים. נכון שהוא התחתן כמה שנים אחריי, אבל עדיין כבר חלפו מספיק שנים... היה זה יום שישי, כשעתיים וחצי לפני כניסת השבת. זמן לחוץ לכל הדעות. הוא הגיע אליי. ניסיתי לומר לו, תשמע, בא נקבע זמן למוצאי שבת, עכשיו זה לא הזמן. אבל הוא, שפניו העידו על סערת נפש ביקש לדבר עכשיו. הוא התעקש. בכלל, הוא יהודי של "כאן ועכשיו". לפתע הוא פרץ בבכי: "הרב קרניאל, יש לנו בעיה אמיתית. עברנו אצל כל רופא אפשרי, וכולם אומרים את אותו הדבר: אין שום בעיה רפואית, הכל בסדר. ודווקא משום כך - אין לנו מושג מה לתקן וכיצד לטפל. אין לנו במה לטפל. כך השנים עוברות, ואנו ללא ילדים".

הבטתי בו ואמרתי מייד: "אם מבחינה רפואית הכל תקין, אז זה בטוהרת המשפחה". הוא הגיב מייד: 'אני שומר'. אך כשהעמקתי בפרטים, התברר שאומנם קיים רקע כללי של שמירת המצווה, אך ב"שוליים" היו פערים הלכתיים הטעונים תיקון. הסברתי לו את דבריו והוראותיו הקדושות של הרבי בנוגע להקפדה המדוקדקת על הלכות טהרת המשפחה, כצינור וככלי לברכת הבנים.

הוא שמע, אך הגיב בנענוע ראש: "זה לא יילך", אמר בייאוש, "אשתי לא תסכים. היא אינה מחוברת לענייני".

מאותו יום, בכל פעם שנפגשנו, עוררתי אותו על העניין. הוא מצידו ביקש את עזרתי, לעיתים אף מתוך תסכול וכאב

כיצד אוכל
לוותר על דולר
שקיבלתי
מהרבי? התחלתי
לדחות אותו
בקש, בתירוצים
שונים: "תבוא
מחר", "תבוא
מוחרתיים"

מהמצב המורכב. יום אחד, ברגע של השראה מיוחדת - דבר שלא עשיתי מעולם קודם לכן - אמרתי לו: "שמע, אחד החפצים היקרים לי ביותר בעולם אלו הדולרים שקיבלתי מידי הקדושות של הרבי [מעולם לא חלקתי קודם לכן דולרים שקיבלתי מהרבי עם מאן דהוא]. אני מבטיח לך: אם אתם הולכים יחד, לומדים את ההלכות ומתחילים להקפיד עליהן כדת וכדין - אני מעניק לך דולר שקיבלתי מהרבי".

הייתה מתקשרת בקביעות לאחל מזל טוב - מנהג שאימצה מאוחר יותר עם אלפי אנשים שהכירה במהלך חייה.

חזרתי אליה בטלפון. "חיפשת אותי, אימא?" שאלתי.

"תקשיב היטב", אמרה לי אימי בקול נרגש. "לפני שנים רבות, בשלהי חודש תמוז, זמן קצר לאחר שהרבי פתח במבצע נרות שבת קודש (נש"ק). נכנסנו אבא ואני ליחידות אצל הרבי. ביחידות הרבי שאל אותי האם כל הבנות במוסד מדליקות נרות. השבתי בחיוב. באותם ימים היו לנו בבית ארבע בנות (מתוך אחד עשר הילדים בלעה"ר). הרבי פתח את מגירת שולחנו הקדוש - וזה היה עוד בתקופה המוקדמת, שנים רבות לפני שהרבי החל לחלק דולרים בכל יום ראשון - והוציא ארבעה שטרות של דולר. הוא החזיק אותם בידו פרוסים כמניפה, ואמר לי: 'זה בשביל הבנות'.

"לאחר מכן סגר הרבי את המגירה, פתח אותה בשנית, והביט באבא בחיוך רחב ומאיר - מאותם חיוכים נדירים שאבא זכה להם כמה פעמים. הרבי הוציא עוד שני דולרים ואמר לאבא: 'זוהו בשביל הבנים, כדי שלא יקנאו'. באותה עת, הייתם בבית רק שני בנים".

אימי המשיכה בסיפורה: "כשחזרנו הביתה מהיחידות, חילקנו את הדולרים לכל הילדים. אתה כנראה למדת באותו זמן בישיבה מחוץ לבית. לכן, לקחתי את הדולר המיועד לך, הכנסתי אותו לתוך פתק ועליו כתבתי: 'לתת לבני, דולר מהרבי' והנחתי אותו במגירה.

עשרים ותשע שנים עברו מאז. עשרים ותשע שנים שבהן אני הופכת ומנקה את המגירה הזו בכל ערב פסח, ומעולם לא ראיתי את הפתק הזה. והנה הבוקר, ללא כל סיבה מיוחדת, פתחתי את המגירה והשטר פשוט מונח שם מולי. יש לי פה דולר מהרבי עבורך".

הנחתי את שפופרת הטלפון, ודמעות של התרגשות הציפו את עיניי.

באותו בוקר, בשעה תשע, דרש ממני היהודי את הדולר שהבטחתי לו. באותה שעה בדיוק, עשרים ותשע שנים לאחר שנשמר במגירה נסתרת בכפר חב"ד, עלה ברצונה של ההשגחה העליונה שאימי תמצא את הדולר שנשמר עבורי מאז היותי בחור ישיבה, כדי שלא יחסר לי דולר משלי.

באותו ערב, בשעה תשע, כשהיהודי נכנס לביתי, יכולתי להעניק לו את הדולר של הרבי בשמחה גלויה ובנפש חפצה. המעגל נסגר. ■

אתן לך את הדולר הזה מתוך שמחה אמיתית בלב...".

שיחת טלפון מפתיעה מאימא

הנעתי את מכוניתי, נסעתי דקה קצרה ונכנסתי הביתה. בבית המתין לי בני, מנדי (המשמש כיום כשליח המלך בפנמה), שהיה אז בחור כבן שבע עשרה. "סבתא התקשרה וחיפשה אותך דחוף", אמר לי.

אימי ע"ה הייתה דמות יוצאת דופן. היא גדלה בבית ששפתו גרמנית, וניחנה באישיות חסידית נעלה לצד למדנות ודייקנות, "יקית"

ההצעה הזו נגעה לליבו עמוקות. העקשנות החסידית עשתה את שלה. כעבור מספר חודשים הם פנו ללימוד מסודר של ההלכות, והמופת לא איחר לבוא: היא נפקדה.

"נגמרו המשחקים"

חלפו חודשים, ובבוקר אחד פגש אותי בבית ואמר לי: "אתה זוכר שיש לך חוב כלפי? הבטחת דולר של הרבי".

אומר בכנות, היה לי קשה. בתוכי חלפו המחשבות: כיצד אוכל לוותר על דולר שקיבלתי מהרבי? התחלתי לדחות אותו

מובהקת. בשעתו, הרבי ביקש ממנה אישית לקבל על עצמה את ניהול תיכון בית רבקה בנחלת הר חב"ד. אף שבתחילה כתבה לרבי שאינה חפצה בתפקיד, הרבי הפציר בה, והיא ניהלה את המוסד ביד רמה ובמסירות במשך שמונה עשרה שנה, והותירה שם חותם בליימחה של סדר ודייקנות. לצד זאת, ניחנה בלב חם מאין כמוהו; היו לה למעלה ממאה נכדים, והיא זכרה את יום ההולדת של כל אחד ואחת מהם. עם שקיעת החמה,

בקש, בתירוצים שונים: "תבוא מחר", "תבוא מחרתיים".

עד שהגיע אותו יום שבו פגש אותי ביציאה מתפילת שחרית, בשעה תשע בבוקר, נעמד מולי ואמר בנחישות: "כבוד הרב, נגמרו המשחקים. הגיע הזמן לקבל את הדולר".

הבטתי בו, וידעתי שהגיע הזמן. "בסדר גמור", השבתי לו, "אבל תן לי שתים עשרה שעות להכין את עצמי, כי מגיע לך שאני

לחיות כמו שצריך לחיות!

קטעים מתוך התוועדות הסוחפת של המשפיע הרב
יוסף יצחק הלוי גורביץ' בכינוס הארצי של השלוחים -
מנהלי סניפי בתי חב"ד באה"ק השנה

אור שוהם ואור ישפה

באחת ההזדמנויות העמיק הרבי בביאור הדברים: אין מדובר כאן במחלוקת טכנית בלבד, איזה סוג של אבן בדיוק מדובר, אלא בשני סוגי אור, המייצגים שני נתיבים בעבודת ה':

אור ה"שוהם" - הוא אור ישר. אבן השוהם מאירה באור ישר ועוצמתי. בעבודת ה', זוהי

אלו החלונות.

במסכת בבא בתרא (עה, א) מובא דיון מעניין בגמרא באשר למהותה של אותה אבן טובה: "אמר ר' שמואל בר נחמני, פליגי תרי מלאכי ברקיעא, גבריאל ומיכאל. ואמרי לה, תרי אמוראי במערבא... חד אמר שוהם וחד אמר ישפה. אמר להו הקב"ה: להווי כדין וכדין" - כדברי זה וכדברי זה, וזהו פשר המילה "כדכוד" - שילוב של שתי הדעות.

ל חיים, שלוחים! לחיים, חסידים!
המסר המרכזי המהדהד בדבריו של הרבי, הוא השליחות העליונה להביא לימות המשיח.

הנביא ישעיהו מתנבא על ימות המשיח: **וְיִשְׁמְתִי כְדָכְד שְׁמֹשׁוֹתֶיךָ**. "כדכד" היא מילה יחידאית בתורה, ורש"י מבאר בפירושו לפסוק: "כדכד" - אבן טובה; "שמשותייך" -

יהודי שקראו לו עקיבא פרידמן.
 'בשבת, כשלא התקיימו לימודים בבית הספר, הוא היה אוסף את הילדים שגרו בשכונה, היינו מתאספים באיזו גינה עם ספסלים כדי שכולם יוכלו לשבת יחדיו. הוא היה מביא איתו ספר. עד היום אני זוכר את שם הספר: 'סיפורי חסידים'. [כנראה מדובר בספרו של הרב זווין]. ועקיבא, היה יושב איתנו, מספר לנו סיפור, ולאחר מכן מחלק לנו סוכריות ומברך אותנו.

'את האמת אגיד לך', ממשיך אותו חייל בסיפורו, את הסיפורים עצמם אני זוכר כלל. אבל מה כן אני אזכור ולא אשכח? בשעה שהיה מספר סיפור, והסיפור היה סיפור אישי, סיפור נוגע - הוא היה בוכה.

'הדמעות שלו זה מה שהשפיע עליי! ראיתי באמצעותו שדבר מה שקשור ליהודי, קדושה, להוראה בחיים, בגמילות חסדים, להתנהג כפי מה שהקדוש ברוך הוא רוצה... זהו דבר פנימי ורגשי. זה דבר שנוגע עמוק בנפשו, עד כדי כך שהוא בא כתוצאה מהתבוננות בכך לידי לבכי מלב טהור. וזה משהו שחדר בתוכי. הדמעות שלו, השפיעו עליי. ולכן עד היום אני שומר שבת, אוכל כשר ומניח תפילין כל יום. כתוצאה מזה.'

הרי לכם דוגמה ל"שוהם". חסיד מאיר כזה אור, שמצית את הלב ומשפיע בדרך ממילא.

אם אסק שמיים במחנה שנלר

עוד סיפור מאותה תקופה, כשהיינו בתורת אמת. זה קרה בליל שישי. ישבנו חברים

יכול להשתמש בתפילין... כמובן שהשבת בחיוב, והלה ניגש והניח, אמר קריאת שמע וגם תפילת עמידה, כשהוא סיים, תוך כדי חליצת התפילין, אמר לי: 'לבטח אתה מתפלא. ובכן, האמת היא שאני מניח תפילין כל יום. אני גם שומר שבת ואוכל כשר... היום פשוט מיהרתי ביציאה מן הבית ולא הספקתי להניח תפילין. ולכן אני מניח עכשיו.'

ואז המשיך: 'ברצוני לשתף אותך במשהו. אתה יודע למה אני שומר שבת, אוכל כשר ומניח תפילין כל יום? ובכן, בילדותי למדתי בבית ספר חב"ד בקטמון. המורה שלנו היה

הרבי העניק לנו כוח לפעול, להאיר אור. אין מדובר בבחינה של עבודה ויגיעה, אלא שהעוצמה של האור בעשייה שלך פועלת

הארת קדושה כה נעלית, שהיא פועלת את פעולתה בדרך ממילא. מי שנחשף לאור הזה מתבטל מעצמו ונכנע בפניו. זהו גילוי של אור רוחני שאינו דורש יגיעה מצד המקבל, אלא "מאיר את הנשמה" בכוח עוצמתו.

אור ה"שפה" - הוא אור חוזר, העבודה של בירור וזיכוך. לעומתה, אבן הישפה מאירה באופן של "הבהוב". כפי שמרמז שמה - "יש פה" (כמו פיו של האדם, שאינו פתוח תמיד), אור זה אינו נגלה מאליו. זוהי עבודה של "אור חוזר" - האור הבוקע מתוך יגיעת האדם כאן למטה, מתוך זיכוך המציאות הגשמית. ככל שהאדם מתייגע, לומד חסידות, עוסק ב"אתכפיא" ובהתבוננות, כך הוא הופך ל"כלי" הראוי לקלוט את האור מלמעלה. האור כאן אינו פועל באופן חיצוני, אלא תלוי בעבודתו העצמית של האדם.

וישנה רמה נוספת, "להווי כדין וכדין": הקב"ה קובע כי שתי הדרכים אמת, ושתיהן נחוצות.

והנה, בעבודתנו בזמן הגלות, אנו נדרשים לשלב ביניהן: מצד אחד יש את עבודת ה"שוהם": לגלות ולהפיץ את ענייני הקדושה והחסידות באופן של אור, להאיר, כך שכל מי שפוגש בהם ירגיש את כוחם וישתנה בעקבותיהם. ומצד שני ובד בבד נדרשת עבודת ה"שפה": העבודה הפנימית של "בירור המציאות" - להשקיע, להתייגע, לעסוק בזיכוך המידות ובעבודה עצמית עקבית, שאינה נשענת רק על גילוי חיצוני אלא על השינוי הפנימי שאדם מחולל בנפשו ובסביבתו.

זו תמצית הנקודה שביאר הרבי.

אני רוצה להתמקד הפעם דווקא בהיבט של "שוהם", באור ובכוח שהרבי מעניק לשלוחים לחולל השפעה כבירה.

הבכי של ר' עקיבא

זכיתי להיות אחד מהשלוחים המיוחדים שהרבי שלח לארץ הקודש לפני 50 שנה בדיוק, בשנת תשל"ו. הקבוצה שלנו שנשלחה לירושלים, למדה בשיבת 'תורת אמת', וביום שישי היינו כמובן יוצאים ל'מבצעים'.

מול 'תורת אמת' ניצב מחנה שנלר, שבו שכן בזמנו בסיס צבאי חשוב, וזה היה המקום שאליו אני הייתי הולך לעשות מבצעים. הייתי עומד בשער היציאה ממחנה שנלר, ברחוב שבטי ישראל, ומציע לחיילים שיוצאים ליום שישי הביתה או שנכנסים לבסיס להניח תפילין.

מטבע הדברים, כאשר הבחנתי בחובש כיפה, נמנעתי מלהציע לו להניח תפילין. באחת הפעמים הבחנתי בחייל שחבש כיפה לראשו, כיפה סרוגה. אני לא אמרתי לו דבר, אך לפתע הוא ניגש ושאל אותי אם הוא

הכוח לפעול

בכל אופן, אני חושב שגם פה רואים את העניין של "שוהם": הרבי העניק לנו כוח לפעול, להאיר אור. אין מדובר בבחינה של עבודה ויגיעה, זה לא בירור וצחצוח, אלא על כך שהעוצמה של האור בעשייה שלך פועלת מאליה. כאשר ר' עקיבא פרידמן ע"ה יושב ומספר סיפור חסידי מתוך הספר, והוא יושב ובוכה, הרגש חודר ללבבות התלמידים המאזינים; הם סופגים אל קרבם את התוכן שיש ביהדות, שיהדות זה דבר עצמי. יהדות זה לא איזה שהוא דבר נוסף על מציאותו של האדם, אלא עניין פנימי, וההרגש הזה חדר בהם כי האור מאיר. כך גם עם הניגון של ישראל דוברסקין הי"ד בשעת רעוויו דרעווין.

דומני שלכל שליח יש סיפורים כאלה שמבטאים "שוהם", את הכוח שהרבי נתן לפעול, האור שוהם, שכשרק מאירים את האור הזה, הוא פועל כבר את פעולתו.

מצד שני, בחינת שוהם היא רק ההתחלה. היא גורמת לנפש הבהמית פעולה של כניעה וביטול, אבל היות שזה מתרחש כתוצאה מאור שמאיר ולא פועלת בתוכיותה, הפעולה יכולה להישכת, האור עלול חלילה להיכבות. ולכן אחר כך צריך להמשיך ולעבוד בעבודה פנימית ולהשפיע השפעה פנימית, והשי"ת עוזר ומסייע.

כשהגביר מימן את ההסעות

כשמדברים על הכוחות שהרבי נותן, אני נזכר באחת הפעמים שהשתתפתי בכינוס השלוחים. ביום האחרון ניגשו אליי שלוחים

תחשבו על
הרגע שבו הרבי
יציג את כל
השלוחים של כל
בתי חב"ד בפני
המשיח ויאמר
לו: ראו גידולים
שגידלתי... אחח...
איזו קורת רוח זו
תהיה

רגעים מרוממי נפש שהייתי יושב בסעודה שלישית בלוד, עם המדריך דוברסקין הי"ד, ולא יכולתי להמשיך לישון. אז הגעתי לפה.

עשרים שנה חלפו, ובשעה שהוא שמע את הניגון, הוא החליט שהוא חייב לחפש מאין מגיע קול הניגון וללכת בעקבות הקול.

אגב, סיפרתי את הסיפור בעת התוועדות בשיכון חב"ד בלוד, ואז אחד החסידים קם ואמר: 'מכל התימנים שהגיעו לתומכי תמימים בלוד שניים עזבו. אחד הלך לעולם האמת, והשני זה האיש עליו אתה מספר. מאז לא ראיתי אותו וכל כך הייתי רוצה לפוגשו...!'

והתוועדנו, והשעה כבר התאחרה. חצות הלילה כבר חלפה זה מכבר. בשל מסוים ניגנו את הניגון הידוע שמנוגן עם המילים: "אם אסק שמיים שם אתה, ואציעה שאול הנך".

אנחנו מנגנים את הניגון ופתאום דלת הזאל נפתחה... אנחנו ישבנו - למי שמכיר את הזאל של תורת אמת - בנישה, באזור המונמך. שם דלקה איזו נורה שהאירה מעט אור. בדלת ניצב אדם עם מדי צבא, והוא עומד ומסתכל. אנחנו המשכנו הלאה, ופתאום הוא ניגש והתיישב איתנו.

ואז הוא אומר: 'אני מוכרח לספר לכם ובכן, אני גר באילת, ואני שוהה בירושלים כעת בשירות מילואים, במחנה שנלר. אני שוכב במיטה, ישן, ופתאום אני שומע מנגינה שמחזירה אותי עשרים שנה אחורה. לא יכולתי להירגע. קמתי והתחלתי לחפש מהיכן הקול בוקע... עשיתי את כל הסיבוב, משבטי ישראל, גאולה, הולך בעקבות הקול. 'אני מהבחורים התימנים שנכנסו ללמוד בתומכי תמימים בלוד בשנות החמישים (תשי"ג-תשי"ד). ר' שלמה חיים, המשפיע, היה מדבר בהתוועדות באידיש. ואנחנו מטבע הדברים לא הבנו את מה שהוא דיבר. אז הוא נתן לנו מדריך. שיטפל בנו יותר מקרוב.

'המדריך היה הת' ישראל אריה דוברסקין הי"ד. והוא היה עושה איתנו סעודה שלישית. ותמיד היה מנגן את הניגון הזה: אם אסק שמיים. לימים התברר לי שאביו - ר' יחיאל מיכל - הוא זה שהלביש את המילים של הפסוק על הניגון החב"די. כאשר שמעתי את הניגון הזה, חזרתי אחורה בזמן לאותם

בלי הגבלות

בל"ג בעומר תשט"ז אמר הרבי ביטוי שאני לא יודע אם מופיע בעוד מקום. זה היה בעת ה'פאראד'. בשנים ההן, הילדים התכנסו היכן שהיום בית המדרש ב-770 למטה, והרבי היה אומר שיחה בפניהם. והרבי אמר להם בסוף השיחה: אני מאחל לעצמי שכשמישיח יבוא אציג את כולכם, ואגיד לו: ראו גידולים שגידלתי.

תחשבו על הרגע שבו הרבי יציג את כל השלוחים של כל בתי חב"ד בפני המשיח ויאמר לו: ראו גידולים שגידלתי... אחח... איזו קורת רוח זו תהיה. הרבי פעל חידוש בעולם, מהפכה בתוך מציאות העולם.

אסיים בסיפור הבא ששמעתי מהרב דוד רסקין. שז"ר היה בקנדה, ומכל מיני נסיבות הוא לא יכול היה להגיע לרבי לניו יורק. הרבי שלח משלחת שיפגשו אותו. הרבי אמר לחברי המשלחת: כאשר אתם תפגשו אותו, תפגשו אותו באותם תנאים כמו שאני הייתי נפגש. הם עמדו המומים, למה הרבי מתכוון?

אומר 'אשרי ובא לציון' לפני הכנסת ספר התורה להיכל בחזרה, היה אומר מן התהלים. ושמתי לב שבזמן הזה היה הרבי אומר את הפרק תהלים שלו ואת הפרק של הרבנית.

ברגעים אלו שרר בזאל הקטן שקט מוחלט. דממה. היו יכולים לשמוע זבוב שעובר בחדר. פעם אחת, פתאום נשמעת 'בת קול'. שמעו ככה את התנועה הזו של הניגון של ר' אשר, החלק השני של הניגון, החלק הזה ש'פורץ קדימה'. אני מיד הסתכלתי לראות מהיכן הקול מגיע, אך תכף התעשתי והתבוננתי על הרבי. הרבי עומד עם ספר התהלים לנגד עיניו, וממשיך לומר את התהלים. אבל הפנים של הרבי - אני אומר לכם, אני לא יודע לתאר את זה במילים. הפנים השתנו. על הפנים הקדושות של הרבי היה נסוך מבע של עונג עילאי, שאני כמובן לא יכול להביע.

אני חושב, שאם כל הבעלי תאוות וההנאות שיש בעולם, היו יכולים לראות איך הפנים של הרבי נראו בשעה שמנגנים את התנועה

שלמדו בזמנו תומכי תמימים במגדל העמק, וביקשו ממני שאתוועד איתם. נפגשנו ב"געצ'ל שול" והתוועדנו. נקודת הדברים הייתה שכל שליח, כשהוא קם בבוקר, דבר ראשון הוא צריך לשבת וללמוד מאמר של הרבי. שזה כלי שפועל ישועות למעלה מדרך הטבע.

כעבור שבועיים מתקשר אליי אחד מהם, שנמצא בשליחות ברוסיה. הוא סיפר שהגיע לכנס כדי להודיע לרבי שהוא נאלץ לסגור את הבית ספר כי אין לו כסף לשלם על ההסעות. אחרי ההתוועדות שלנו, כך מספר לי בשיחת הטלפון, הוא חזר לשליחות. בבוקר הוא קם, לקח ספר ולמד מאמר של הרבי. באמצע שהוא לומד את המאמר מתקשר אליו גביר ממקורביו ושואל: "מה נשמע?". השליח נשבר וסיפר לו על החובות של ההסעות ועל ההחלטה לסגור בשל כך את בית הספר. נענה הגביר ואמר לו בו במקום: "כל החובות משנה שעברה עליי, וגם כל ההוצאות של השנה הבאה - עליי!". ובית הספר נשאר פתוח...

הרבי הסביר מיד, ואני מתאר את זה במילים שלי מה שאני הבנתי מתוכן הדברים שהרב רסקין סיפר: אם אני הייתי הולך להיפגש עם שז"ר, אז לא היה תופס אצלי מקום כל חיזו דהאי עלמא. זאת אומרת, התנאים של העולם והמגבלות שלו, מה שמעלימים ומסתירים, לא היו תופסים מקום אצלי. ואתם צריכים לבצע את השליחות שלי באותו אופן כאילו שאני אישית הייתי נוסע. וכשם שאם אני הייתי נוסע, אזי המגבלות וההעלמות של העולם לא היו תופסים מקום אצלי, כך גם כשאתם נוסעים בשליחותי כל המגבלות והעלמות והסתרים של העולם לא יתפסו אצלכם מקום!

לחיים, ולברכה. שנעשה נחת לרבי. ■

הזאת ואיזה עונג אפשרי בהרגשה אלוקית... היו עוזבים, את כל התענוגים ומשחרים לתענוג הזה...

ומי היה הבעל מנגן? זה היה הרב חדקוב! שניצב במרחק 30 סנטימטר מהרבי. הוא עמד ליד הדלת, אוחו בידית הדלת, ובעודו באמצע ברכות ק"ש, מתוך התפילה, עס האט זיך עם געדאוונט, ובאה לו המנגינה הזאת...

על כל פנים, הרבי הראה לנו בגילוי, פשוט בגילוי, שיהודי יכול להתקשר ולהתחבר עם אלוקות, שהקב"ה יהיה בראש מעייניו. זה הרבי הראה בגילוי. והאמת היא, שעניין זה הוא בכוחו ובאפשרותו של כל אחד. רק תהיה מחובר, תהיה קרוב, תלמד שיחות, תלמד מאמרים, ואז אתה תחיה כמו שאתה צריך לחיות.

הניגון של הרב חדקוב

ניגנו מקודם את הניגון של ר' אשר מניקוליב. בשנת תשל"ה הייתי שנה רצופה אצל הרבי. כידוע בזמנו הרבי לא היה מתפלל תפילת שחרית עם הציבור. בשנת תשל"ח הרבי התחיל להתפלל עם הציבור. עד אז, בימי שני וחמישי הרבי היה יוצא לשמוע קריאת התורה בזאל הקטן.

באותה שנה לא פספסתי אף פעם שבה הרבי יצא לקריאת התורה. המניין היה מתחיל בתשע וחצי, והרבי היה מגיע מן הבית בחמישה לעשר לערך. הסדר היה כך. הרבי היה נכנס והיו מגישים לרבי חומש ותהלים. בשעת קריאת התורה הרבי היה מקשיב לקריאה מתוך החומש. לשלישי היו מכבדים את הרבי, ואחרי העלייה היה חוזר למקומו ולוקח את התהלים, ובזמן שהמניין

זה לא אנחנו זה הרבי

קטעים מתוך משאו המאלף של הרב יהודה טייכטל, שליח הרבי בברלין, בכינוס הארצי של השלוחים - מנהלי סניפי בתי חב"ד באה"ק

מהעיר חרקוב שהגיע לביקור אצל הרבי שלו. כשנכנס אל הקודש, שאל אותו הרבי: "נו, מה נשמע בחרקוב? איך החיים שם?"

פניו של החסיד אורו, והוא השיב: "רבי, בחרקוב הכל נפלא! הקהילה פורחת, בית הספר מלא בילדים, בתי הכנסת שוקקים חיים, כולם תורמים בעין יפה והאווירה פשוט מצוינת". הרבי שמח מאוד לשמוע את הדברים, בירך אותו ואף העניק לו במתנה מטבע של רובל זהב.

מאוחר יותר באותו היום, נכנס אל הרבי חסיד נוסף, גם הוא תושב חרקוב. הרבי פנה אליו באותה השאלה: "נו, ואיך הדברים בחרקוב?"

החסיד השני נאנח ואמר: "אוי, רבי, הכל גרוע. כולם רבים ומתווכחים, בית הספר חלש מאוד, הגבירים לא מוכנים לתרום כסף ויש שם בלגן אחד גדול". הרבי הקשיב, הודה לו על הדברים, אך לא העניק לו דבר.

בערב נפגשו שני החסידים. כשהשני שמע שחברו קיבל מהרבי רובל זהב, הוא התמלא פליאה ותרעומת. הוא חזר אל הרבי, נכנס לחדרו ושאל בכאב: "רבי, אינני מבין. בגלל שאני אמרתי את האמת ולא ניסיתי לייפות

והרעננות מתפוגגים קמעה.

עם הזמן פגעי העייפות קונים שביתה. חשבונות מצטברים, קשיים מתגלעים, ויש כמובן את הכוחות "החיוביים" לשון סגי נהור שמנסים לעצור אותנו, להערים בדרכנו מכשולים, וה'חבילות' נערמות. אין צורך לטאטא זאת מתחת לשטיח. לעיתים יש גם צד של כובד, תחושה שלא תמיד החיות וה'ברען' היא באותה רעננות, לא באותו ריקוד, לא באותו 'ברען' כמו שהיה בחודש הראשון או בשנה הראשונה.

אז איך אפשר לצאת לשליחות מחדש? ובכנות אומר, אני בראש ובראשונה מדבר אל עצמי. איך אפשר שהדבר הזה - שהיה עוצמתי כל כך ברגעי הבראשית - "יהיו בעיניך כחדשים" בשליחות שלנו יום יום? איך אפשר להגיע למקום הזה עד כדי כך שהאישה, הילדים, המקורבים והתומכים ירגישו ללא כחל וסרק: הנה, הוא יוצא לשליחות!

"באיזה חרקוב אתה בוחר לגור"

ישנו סיפור ידוע ומפורסם על חסיד

דמיין לרגע את היום הראשון של שליח שיוצא לשליחות. יש כל כך הרבה תחושות, התרגשות, התלהבות, יש כל כך הרבה אנרגיה, כל כך הרבה רוח חיובית. "הגעתי! אני היום ילידתיך". במובן ידוע, זה שבו אני נולד שוב, היום שבו אני מתחיל את השליחות של הרבי. יום של אושר.

לצאת לשליחות מחדש

אכן, בתקופה הראשונה ישנה איזו אנרגיה של התחדשות, איזו שמחה של התרגשות. שליח של הרבי! התחושה של הוקרת הזכות לקום בבוקר. זה זורם בדם. ברגעים הללו, בכל אדם שפוגשים, בכל פעולה שעושים, מזדקרת התחושה - שאנו שלוחיו של הרבי, שהשמיים הם הגבול.

עד שהחיים נכנסים למסלול של שגרה. כמו בכל דבר, הזמן עושה את שלו. אדמו"ר הזקן כותב בתניא שאכילה והשתייה והתעסקות בגשמיות משפיעים עם הזמן. "הרשימו ממנו נשאר בגוף". עובדה היא. אלו דרכי הטבע. עם חלוף הזמן מאבדים קצת מהאנרגיה, מהחיות. משהו מהעוצמה

את המציאות, לי לא מגיע דבר והוא מקבל פרס?"

הביט בו הרבי במבט אוהב ומפוכח, וענה לו: "הקשב נא, אני לא צריך אותך כדי לדעת מה קורה בחרקוב. אני יודע בדיוק מה המצב שם על כל פרטיו. אני פשוט רצייתי לדעת - באיזו חרקוב אתה בוחר לחיות!"

יודעים אנו היטב כי המקום הפיזי בו אנחנו נמצאים איננו קובע איפה אנחנו נמצאים באמת. ברור לכולנו היטב כי ביכולתנו להיות פה, אבל בעצם להיות במקום אחר.

כשהייתי בחור, פעם אחת ר' מענדל פטרפס הגיע להתוועד איתנו, ושאלו אותו איך הוא שרד במחנות. ר' מענדל השיב: "הימים במחנות היו ימים מאוד מאוד מעוררי השראה". והסביר: "כל מה שהייתי צריך לעשות זה לחשוב על מה שהיה בחדר [של הרבי]. הייתי מדמיין שלצידי יושבים... אני ישבתי בשורה השלישית, ולצידי ישבו ברל וזלמן, לפניי ישב יוס'ל, אחריי ישב מענדל. דמיינתי לעצמי שאני נמצא במקום אחר, וזה נתן לי את הכוח לעבור את הכול".

כפי שחסידי יודעים שאנחנו אף פעם לא מוגבלים למקום הפיזי שלנו. אנו יכולים לבחור לחיות בתוך תודעה של התחדשות, של התלהבות בראשיתית.

שליח של הרבי

זה קרה לפני עשרים שנה, היה יהודי אחד מברלין שעשה מסיבת יום הולדת לגיל שלושים בתל אביב, והוא הזמין אותי. חשבתי לעצמי: למה שאני אטוס כמה שעות לכל צד, בשביל יום אחד לכמה שעות? אבל אחרי זה אמרתי לעצמי, אתה לא יודע מה יכול לצמוח מזה, ונסעתי.

הטיסה לברלין יצאה ב-6 בבוקר, וכשהייתי בדרך חזרה לחדר שלי במלון, פגשתי מישהו במעלית. הוא שאל אותי: היכן אתה מתגורר? ועניתי - בברלין. והוא הוסיף ושאל: ומה

**ואז הוא אמר לי:
'תקשיב טוב,
בחור, אתה עושה
טעות גדולה. אני
הייתי אצל הרבי,
ואני לא דתי.
אתה לא שליח
של חב"ד, אתה
שליח של הרבי
מליובאוויטש'**

אתה עושה שם? עניתי: שליח של חב"ד. ואז הוא הגיב: 'תקשיב טוב, בחור, אתה עושה טעות גדולה. אני הייתי אצל הרבי, ואני לא דתי. אתה לא שליח של חב"ד, אתה שליח של הרבי מליובאוויטש'. אמרתי לו: 'תודה רבה! עכשיו אני מבין למה הגעתי לארץ!'.

מאז כששואלים אותי, אני תמיד עונה ש"אני שליח של הרבי מליובאוויטש".

אנחנו, השלוחים, לא עובדים בחברה ששמה "חב"ד". והביזנס שלנו הוא לא לקרב אנשים. לא. אנחנו השלוחים של הרבי, הוא בחר אותנו, כל אחד ואחד מאיתנו. וזו הנקודה.

המקום איננו מפסיק

יש מענה מהרבי שכאשר שמעתי אותו - פשוט נדהמתי. זה מענה ארוך לשליח הרב העכט מניו הייבן, קונטיקט, שכולנו זוכרים שהרבי דיבר עליו בפארברענגען. בשנת

תשנ"ב, הרבי דיבר עליו, על השם שלו. זה מענה חזק מאוד, שבאופן אישי מאוד מדבר אליי ונותן לי הרבה כוח. הוא כתב לרבי ושפך את ליבו על כמה קשה לו, וכמה אתגרים יש לו. זה מענה ארוך, אבל יש נקודה אחת שם שאני רוצה להתמקד בה.

הרבי אומר לו, ואני מצטט: "והמקום אינו מפסיק כלל וכלל, וכאילו נמצא המוסד בחדרי אשר ב-770, לא בהחצר של 770".

בואו נחשוב על זה רגע. בואו ניתן לזה להיכנס ללב שלנו. הרבי אומר לשליח שמרגיש אבוד, לשליח שמרגיש שבור, לשליח שמרגיש שהוא לא יכול עוד: המקום אינו מפסיק כלל וכלל, וכאילו אתה נמצא תמיד בחדרי ב-770! המוסד שלך, המשפחה שלך, אתה, הילדים שלך - הם לא ב"מקום השליחות". הם לא בפרברי העיר, והם אפילו לא רק בחצר של 770. הם ב"חדרי ממש". אנחנו נמצאים בחדר של הרבי, אז השמיים הם הגבול.

שמעתי פעם מסבא שלי, הרב מאיר איטקין, שאדמו"ר הריי"צ אמר בשם הרבי הרש"ב, "אז דער פינטעלע פון 'מודה אני' דארף זיך צושפרייטן אין דעם גאנצן טאג" (הנקודה של תפילת "מודה אני" צריכה להתפשט על פני כל היום). מה זה אומר? כשיהודי קם בבוקר ואומר "מודה אני לפניך", הוא מרגיש שמקור כל החיים שלו זה הקדוש ברוך הוא. אבל יהודי צריך לדעת שזו לא רק אמירה של בוקר. למה יש את הנקודה הזו? כדי שהיא תתפשט בכל היום.

הנקודה הזו, שאנחנו השלוחים של הרבי, צריכה להתפשט על פני כל היום. וזה המסר, טייערע שלוחים, טייערע ברידער: מה שהרבי דורש מאיתנו, זה שנבין שאנחנו בתוך "חדרי ממש".

ואם נצליח באמת לקחת את הנקודה הזו, נבין שאנחנו לא 'קבלנים עצמאיים'. אנחנו לא פועלים במרחב פרטי משלנו. זה לא אנחנו - זה הרבי. ■

יותר חי, יותר חזקה, יותר פעיל

מהפכת השליחות בארץ הקודש במספרים

"כאשר עוברים שלושים-וחמש שנה, הרי רחמנא ליצלן לומר שכבר שלושים-וחמש שנה שאינו נמצא - אלא ההיפך הגמור: זה שקר גמור! ההיפך הוא האמת וה"אמת לאמיתתו", שכבר שלושים-וחמש שנה שמדי שנה בשנה הוא נעשה יותר חי ויותר חזק ויותר פעיל בינינו ובתוכנו ("ווערט ער נאך מער לעבעדיקער און נאך מער שטארקער און נאך מער אקטיוו צווישן אונז און ביי אונז"), ועל ידינו - בכל יהודי ובכל היהודים, עד לכל העולם!"

(משיחה אור לט"ו תמוז
תשמ"ה, בשנת ה-35
להסתלקות
האדמו"ר
הקודם)

הצבא של הרבי

185,000

ערכות חנוכייה אישית בחג האורים

מעבר לחנוכיות הציבוריות וההדלקות בבנינים, דאגו השלוחים שכל אדם יוכל להדליק בעצמו, לקיים את המצווה ולהכניס את הנס לתוך הבית פנימה, ברחובות הערים, במושבם, וכמובן בכסיסי ומוצבי צה"ל והמשטרה.

350,000

משלוחי מנות של שמחה בפורים

כמדי שנה השלוחים, בנוסף לפעילות הנרחבת בערים, בשכונות וביישובים - הגיעו לבסיסי צה"ל, למרכזי דור מוגן, למוסדות שיקום, לבתי כלא, כדי להביא את שמחת פורים לכל יהודי.

500

מוקדי 'מגילה ללא הפסקה'

רשת מוקדי קריאת מגילה שהשלוחים מפעילים ברצף סביב השעון עד חצות הלילה. הפעילות מגובה במיפוי ארצי חכם וקמפיין ממוקד, ומהווה כתובת נגישה לאלפי יהודים שלא שמעו מגילה בבתי הכנסת.

430,000

ערכות מצות שמורות לליל הסדר

ההתגייסות להבטיח את הוראתו של הרבי שכל יהודי יטעם 'מיכלא דמהימנותא'. 430 אלף ערכות מצה שמורה הובאו על ידי השלוחים והמתנדבים מאנ"ש עד לפתחם של תושבים, ושכונות רבות לכלל תושבי השכונה, לחיילים וקשישים.

250

לילות סדר ציבוריים

הבטחה שאף יהודי לא נשאר מחוץ למעגל. לילות סדר משפחתיים וחמים שבתי חב"ד מקיימים במאות מוקדים, מעניקים חווית ליל סדר ייחודית, עשירה רוחנית וגשמית, כמו שרק בתי חב"ד יודעים לתת.

3,500,000

ערכות נרות שבת קודש

שלוש וחצי מיליון ערכות שחולקו במסירות בשנה האחרונה על ידי השלוחים ונשות ובנות אנ"ש במרכזי קניות, בבתי רפואה, בלובי בבנינים וברחובות, והאירו מיליוני בתים באור של שבת וקדושה.

800

בתי כנסת פתוחים בחגי תשרי

בתי כנסת שנפתחים במיוחד על ידי השלוחים כדי לקלוט את רבבות המתפללים שאינם פוקדים את ספסלי בית הכנסת כל השנה, אך מצאו בבתי חב"ד את המרחב הרוחני המאיר והמקבל.

1,589

חנוכיות ענק במרכזי הערים

מגדלורים של אור שמציבים השלוחים בכל צומת מרכזי ובכל כיכר בישראל, ופרסמו את נס החנוכה לרבבות העוברים והשבים.

300

מבצע חנוכה בעידן המגדלים

השלוחים לא מסתפקים בהדלקות במרכזי הערים. בשנים האחרונות תופס תאוצה מיזם "בניין מדליק", המעתיק את ההדלקות ההמוניות מהרחוב אל הלובי של מגדלי המגורים, באמצעות ערכות הפעלה מקצועיות המועברות לדיירים.

הם לא נחים לרגע, מכתתים רגליים והופכים כל פינה ורחוב למוארים יותר • ופרצת - הלכה למעשה, במסירות נפש יומיומית • הנה המספרים מאחורי אימפריית השליחות בישראל

1,335
משפחות שלוחים

האנשים בשטח, הנושאים בעול במסירות נפש שאין לה שיעור, ומוסרים את חייהם, רכושם וזמנם למען כל יהודי באשר הוא. עוסקים יום יום בפעילות העניפה, ובמקביל פועלים להשיג את המשאבים והמימון הנדרשים - כדי לממש את השליחות של הרבי: לכל יהודי עם כל הלב.

941
סניפי בתי חב"ד

מרכזי הפעילות, המגדלורים המפוזרים מגולן וועד אילת, ומהווים את הכתובת לכל עניין יהודי.

כשהחזון הופך למערך עוצמתי

כאשר מעלעלים בנתונים המדהימים המופיעים בכתבה זו מבינים באופן המוחשי ביותר את משמעות מאמר חז"ל: מה זרעו בחיים אף הוא בחיים. החיות הנצחית, הפריצה קדימה והצמיחה הבלתי פוסקת של מפעל השליחות, הן העדות החיה לכך שהרועה אינו עזב את צאן מרעייתו, והשפעתו רק הולכת ומתגברת "ויתיר מבחיהו".

זוהי ההתגשמות המעשית של מה שהרבי הגדיר כצורך השעה המרכזי של דורנו, והוא המעבר ממלחמת הגנה למלחמת תנופה.

כזה הוא המפגש בין שלוחי הרבי הפועלים במאות סניפי בתי חב"ד בכל נקודה ונקודה בארץ הקודש ועשרות משפחות שלוחים חדשות שמצטרפות שהכלים הטכנולוגיים והעזרים החדשניים ביותר שפוגשים את הלב הפועם של מפעל השליחות.

ג' בתמוז הוא יום שמחייב את כולנו להמשיך את ההתחדשות, התגייסות וההתעצמות. המספרים המרשימים הללו אינם סיבה לשביעות רצון וסיפוק, אלא להתגייסות של כולנו - כל חסידי הרבי - לבוא לעזרת השלוחים. עלינו לנצל כל קשר, השפעה ועמדת מפתח שניתנו לנו בהשגחה פרטית, ולהיות חלק מהתנופה הרוחנית שתביא את הניצחון הסופי - להביא לימות המשיח.

מעל 350,000

משתתפים בתהלוכות ל"ג בעומר

מעל 350,000 ילדים והורים צעדו בגאון בחוצות הערים והשכונות במפגן אהבת ישראל, תחת הסיסמה "יחד כל ילדי ישראל", הפגינו גאווה יהודית וזעקו יחד פסוקי תורה, כרצונו הקדוש של הרבי.

120,000

ספרי קודש

מחברים את הילדים לשורשים במסגרת תהלוכות ל"ג בעומר השלוחים חילקו השנה כ-120,000 ספרי קודש מרתקים ומושקעים, בהתאם להוראתו של הרבי

673

מוקדי קריאת עשרת הדברות

תחת המיתוג "שבועות 10", מוקדי קריאת התורה לשם שמיעת עשרת הדיברות הורחבו משניים-שלושה מוקדים בעיר לשיתוף פעולה אסטרטגי ונרחב עם עשרות גבאי בתי כנסת. ואכן, המיזם מושך עשרות אלפי ילדים בחג מתן תורה.

140,000

בדיקות מזוזה - ההגנה האמיתית

שנת פעילות אינטנסיבית שבה הוסרו מחסומים לוגיסטיים, ובוצעו עשרות אלפי בדיקות שהעניקו שמירה והגנה אמיתית לבתים בישראל, מלוות בהסברה מאירת פנים.

2,000

עמדות "מבצע תפילין"

2,000 עמדות תפילין ייחודיות הפרוסות בחוצות הערים, בקניונים ובמרכזים המסחריים, ומזכות רבבות יהודים בהנחת תפילין וקריאת שמע מדי בוקר.

1,700

מוסדות חינוך, רווחה וחסד

בתי ספר, גנים, בתי תבשיל, מרכזים לילדים ולנערים ועוד - המהווים נדבך מרכזי בעשייה של בית חב"ד בכל עיר.

37

בתי חב"ד בבתי הרפואה

השליחות ברגעים הקשים ביותר. נקודות של אור המספקות כתף להישען עליה, תקווה וסיוע רפואי, נפשי וגשמי לחולים ולמשפחותיהם.

22

בתי חב"ד ייעודיים לעולים מחבר העמים

השליחות ברגעים המרגשים והמורכבים של העלייה לארץ הקודש. מרכזי לימוד תורה, תמיכה והכוונה מקצועית. עזרה בהתאקלמות וחינוך.

1,200

הכשרות מטבחים

מערך יחיד מסוגו בארץ, המעניק מענה מהיר עבור מי שמעוניין להפוך את מטבח ביתור לכשר. המערך שודרג והוא כיום בעל פריסה של עשרות מוקדים בכל רחבי הארץ, המצוידים בערכות הכשרה מקצועיות ורשת של מתנדבים מסורים.

9,360,000

עותקים מעלוני שבת שמכניסים מדי שנה את אור החסידות הביתה

כמעט עשרה מיליון עותקים של עלוני תוכן יהודי מאיר המופצים על ידי השלוחים וחולקו ידנית בבתי הכנסת וברחובות, והכניסו את מאור תורת החסידות, פרשת השבוע ומחשבה יהודית עמוקה לאינספור בתים בישראל.

220

מכוני בר ובת מצווה

השלוחים מפעילים הלכה למעשה את רשת מכוני ההכנה לבר ובת מצווה הגדולה והאיכותית בישראל, באמצעות תוכניות 'שבט 13' ו'GO מצווה' המציבות סטנדרט חדש בישראל להכנה לבר ובת מצווה. התכנית מציעה כ-8 מפגשים חוייתיים ומעוררי השראה, שמתירה חותם לאורך זמן.

200

סניפי 'שפירה ופועה' בפריסה ארצית

מיזמות בודדות ומקומיות, צמח המערך לרשת אדירה של קרוב ל-200 סניפים פעילים ברחבי הארץ הפועלים במתודולוגיה מקצועית ומובנית. מתמיכה הכוללת ארוחות בוקר מזינות ועד ערכות לידה מפנקות - המערך מגיע לכ-13,000 יולדות בשנה, המהוות כ-20% מכלל היולדות בישראל!

95

זוגות שלוחים חדשים שיצאו לשדה השליחות השנה

אלו לא רק מספרים, אלו עוד עשרות משפחות צעירות שעזבו את אזור הנוחות ויצאו השנה לפתוח נקודות אור נוספות ולכבוש עוד יעד במפת ארץ הקודש.

מגדלוד של נחת לרבי

לרגל ג' תמוז
מעניקים לרבי מתנה
ומחזקים את מבצע נש"ק

הציבו עמדת
נש"ק דקורטיבית
בלובי הבניין,
במשרד או בעסק שלך

רוכשים עמדה עד י"ב בתמוז
ונכנסים להגרלה
על 2,000 ערכות נש"ק לחלוקה,
בשווי 1,200 ₪

חב"ד בישראל - בית ברשת

בשנים האחרונות, במקביל לפעילות השטח הענפה, הפך המערך האינטרנטי "חב"ד ישראל" המופעל על ידי המרכז לעזרי שליחות של צעירי אגודת חב"ד ללב הדיגיטלי הפועם שנותן מענה משלים ומעטפת מקצועית יומיומית לצבא השלוחים בארץ הקודש.

המספרים שלפניכם אינם כוללים כמובן את אינספור המפגשים הפיזיים והפעולות הנעשות בשטח, אלא מספקים הצצה לפריחה חסרת התקדים של מפעל השליחות במרחב הווירטואלי.

248,450

פניות אישיות שטופלו ביד אהבת

בין השנים תשפ"ד - תשפ"ו (2024-2026).

רבע מיליון רגעים שבהם יהודי היה זקוק למענה - והופנה להמשך קשר ישיר אצל השליח בעיר מגוריו.

160,000

מחפשי תוכן יהודי שמצאו השנה בית ברשת

כמות הפניות שהגיעו באופן אורגני לחלוטין. מדובר בישראלים שחיפשו במרשתת תוכן יהודי, שאלה בהלכה, ומצאו את הכתובת הבטוחה והמאירה של חב"ד. זהו ההישג האמיתי: להיות שם בדיוק ברגע שבו יהודי מחפש את דרכו בטבעיות, ולהאיר לו את המסך באהבת ישראל.

132,960

מכרו את החמץ באמצעות המערך המקוון למכירת חמץ של צעירי חב"ד.

45,726

נענים למבצעי הרבי בזירה הדיגיטלית

למעלה מ-45 אלף פניות נולדו כתוצאה מקמפיינים ייעודיים שיזם המערך. זהו תרגום פנומנלי של המבצעים לשפת האינטרנט. הודות ליוזמה זו, נוצר קשר עם כמות של יהודים, שהלך והתפתח לקשר אישי, מעשי וחם עם השלוחים בעיר מגוריהם.

40,654

פניות לכתובה לרבי - ההתקשרות חיה ופועמת

למעלה משלושה עשורים מאז ג' תמוז, רבבות ישראלים מכל החוגים, העדות והרקעים, רואים ברבי את הכתובת הבלעדית למצוקותיהם ולשמחותיהם. הם פונים למוקד בבקשת תפילה, עצה וברכה, ומוכיחים כי ההתקשרות וההשפעה פועלים בעוצמה של "ויתיר מבחיה".

25,789

תורמים חדשים בתמיכה במפעל השליחות

שהחליטו לא רק להיעזר, אלא לתת כתף, להפוך לשותפים פעילים ולהרים תרומה למען פעילות השלוחים בעירם.

20 הערים המובילות בפניות לחב"ד ישראל

חלוקת הפניות הגיאוגרפית מנפצת סטיגמות. לא רק ערי קודש, אלא כל רחבי ישראל צמאים ליהדות מאירה. מהצפון ועד הדרום - חב"ד מגיעה לכולם:

- ירושלים | 12,409
- פתח תקוה | 11,850
- ראשון לציון | 10,839
- באר שבע | 8,113
- אשקלון | 7,737
- תל אביב | 4,577
- נתניה | 7,233
- חולון | 6,041
- אשדוד | 5,890
- קריות | 5,424
- רחובות | 5,368
- רמת גן | 3,693
- מגדל העמק | 3,589
- רמלה | 3,409
- קריית מלאכי | 3,167
- לוד | 3,039
- חיפה | 2,979
- אור יהודה | 2,903
- עפולה | 2,570
- בית שמש | 2,427

תמיד חלמתם לחוות את 'קמפינסקי'
במעטפת מלאה כשרה למהדרין

YES, YOU' KEM

עכשיו גם אתם יכולים

לבטרוול - מבית משפ' לבקוביץ,
בשיתוף אברימי פלדמן
מזמינים אתכם לנופש קיץ יוקרתי
במותג המלונות האייקוני

KEMPINSKI

קיצביל < טירול < אוסטריה

23.6
— עד —
16.8

מגוון
מסלולים
החל מ-
ח' תמוז

<< בקשו עכשיו את הקטלוג המלא >>

050-2708080
Avremy@big-ben.co.il

Kempinski Hotel
Das Tirol
JOCHBERG – KITZBÜHEL ALPS

054-4244577 | 050-6701850
zlevtravel@gmail.com

אנשי מעשה

רגעים מפעילות אנ"ש במבצעים

הרב שלומי כהן אלורו

סגן הרב הראשי לשב"ס (בדימוס)
ויו"ר עמותת "רשמים לדורות"

מעבודה עקבית ורצופה הנמשכת לאורך ציר הזמן. ולדוגמא: אחד האברכים בחיפה טען שלכל "סרבן תפילין" יש כמות מסוימת של "לא" הנמצאת באמתחתו. הכמות הזו תיגמר בסופו של דבר, רק שצריך להציע לו שוב ושוב. לפעמים נדרשת סבלנות רבה ותחושת אי נעימות, אבל כשהדבר נעשה באופן יום יומי, עקבי ומאיר פנים, בסופו של דבר הסרבן יתרצה ומאז לא יסרב עוד.

קהילה: קבענו את מקום מגורנו בעיר חיפה בהתאם לתשובתו של הרבי אלינו.

בשנת תשמ"ג.
קהילת חיפה
דאז הייתה
הכוח המבצע
המרכזי לפעילות
ולמבצעים, וזאת
לפני כניסתם של
השלוחים השונים
לשכונות יפה
הרבות של העיר.
ביחד, כקהילה,
הפעלנו בתיאום
עם השלוחים
שפעלו בעיר את
פעילות צא"ח
במועדים השונים,
ההתוודויות

המרכזיות ביומי דפגרא, תהלוכות ל"ג בעומר ועוד. היום, בכל שכונה ושכונה מכהנים פאר השלוחים היקרים בראשות בית חב"ד המרכזי בחיפה, אבל הטעם של הפעילות הקהילתית המתוקה והמגבשת לא פג ועדיין צרוב בזיכרון.

מסר לאנ"ש: כל אחד ואחד מאיתנו חסידינו של הרבי קיבל את כל הכוחות לפעול בענייניו של המשלח בשמחה ובטוב לבב. היום הגדול והקדוש ג' תמוז הממשמש ובא לקראתנו, הינו היום המתאים ביותר לקבלת החלטות אמיצות ולנצל כוחות אלו לעשייה מיטיבית. לכל פעולה ופעולה ערך יקר בפני עצמו ובפרט באם היא מתקיימת באופן סדיר ורצוף. ובע"ה שנעשה ונצליח, עד להצלחה הכי גדולה - הגאולה האמיתית והשלמה.

החינוך. את חינוכם ועיצוב דמותם החסידית קיבלו וינקו בעיקר מזוגתי ע"ה, שבד בבד עם היותה מחנכת דגולה שגידלה דורות של חסידות יראות ושלמות מקושרות ופעלתניות, פעלה במסירות אין קץ במבצעיו הקדושים של הרבי ועמדה בראש מפעלי פעילות חסד, תורה וזיכוי הרבים, וזאת מבלי לגרוע מטיפוח וחינוך התא המשפחתי. כיום אנו ממשיכים את פעולותיה המבורכות באמצעות עמותת "רשמים לדורות" שהקמנו אני וזוגתי ע"ה - לפעילות חסד והעצמת הנוער בקהילה.

קביעות עיתים: קביעת העיתים בלימוד נגלה וחסידות הינה המפתח לעיצוב דמותו התורנית-חסידית של חסיד אמיתי. לפני כמה שנים התחלנו בסדר יום יומי של לימוד מאמרי תרס"ו. הלימוד המצוי, העיוני והעמוק הנמסר ע"י הרב השליח לייבל שיחי' שילדקרויט מחיפה, מוביל אותנו לעונג ולהישגים רוחניים של ממש. אולם הצלחת לימוד וסיום ה'המשך' העמוק, התאפשרה רק הודות לקביעות היום יומית העיקשת והסדירה אפילו בערבי חג וערבי שבת של ימי החורף הקצרים.

מבצעים: עוד בתחילת תהליך התקרבותי לחב"ד, בזכות המשפיע הנודע ר' ראובן דונין ע"ה, הבנו והפנמנו, שהתקשרות אמיתית לרבי עוברת דרך קיום רצונו הק' ע"י פעילות ה'מבצעים'. כרב בית סוהר בשב"ס ולאחמ"כ כסגן הרב הראשי של השב"ס תפסו המבצעים ובעיקר "מבצע תפילין" את לב הפעילות, והפכו את מקום העבודה שלי למרכז שליחות אמיתית להפצת התורה ומצוותיה באור ובאהבת ישראל.

רגע מיוחד: באחת הפעמים שהנחת תפילין לאחד האסירים 'המיחוסים' מאוד בעולם 'שאינו עליון' (הנחת התפילין יכלה להתבצע רק מבעד לאשנב שבדלת, ומפאת גודל זרועותיו של הנ"ל בקושי ביצעתי את המשימה...), הוא ביקש ממני שאברכו. אינסטינקטיבית התחלתי לברכו שבעז"ה יזכה להשתחרר במהרה ויבשר בשורות טובות וכו'. אך הלה מייד היסה אותי וביקש: "הרב, ברכה אחרת". - איזו ברכה אתה מבקש, שאלתי, בתמיהה? "אני רוצה באמת רק ברכה אחת", השיב. "לחזור בתשובה שלמה", ותוך כדי שהוא אומר זאת ענינו זלגו דמעות...

משפחה: קודש קודשים. המשפחה היא הלב וסדנת היצירה לדורי דורות. המשפחה היא העוגן והמבצר מול גלי העולם הסוערים.

מבצעים במשפחה: רוב ילדנו הנשואים שיחי' פועלים בשליחות בשדה

כל מה שצריך לפעילות אנ"ש במבצעים
במסגרת צעירי חב"ד, ולחומרים ואביזרי עזר
058-4400770 א1 באתר mivtzoim.co.il

